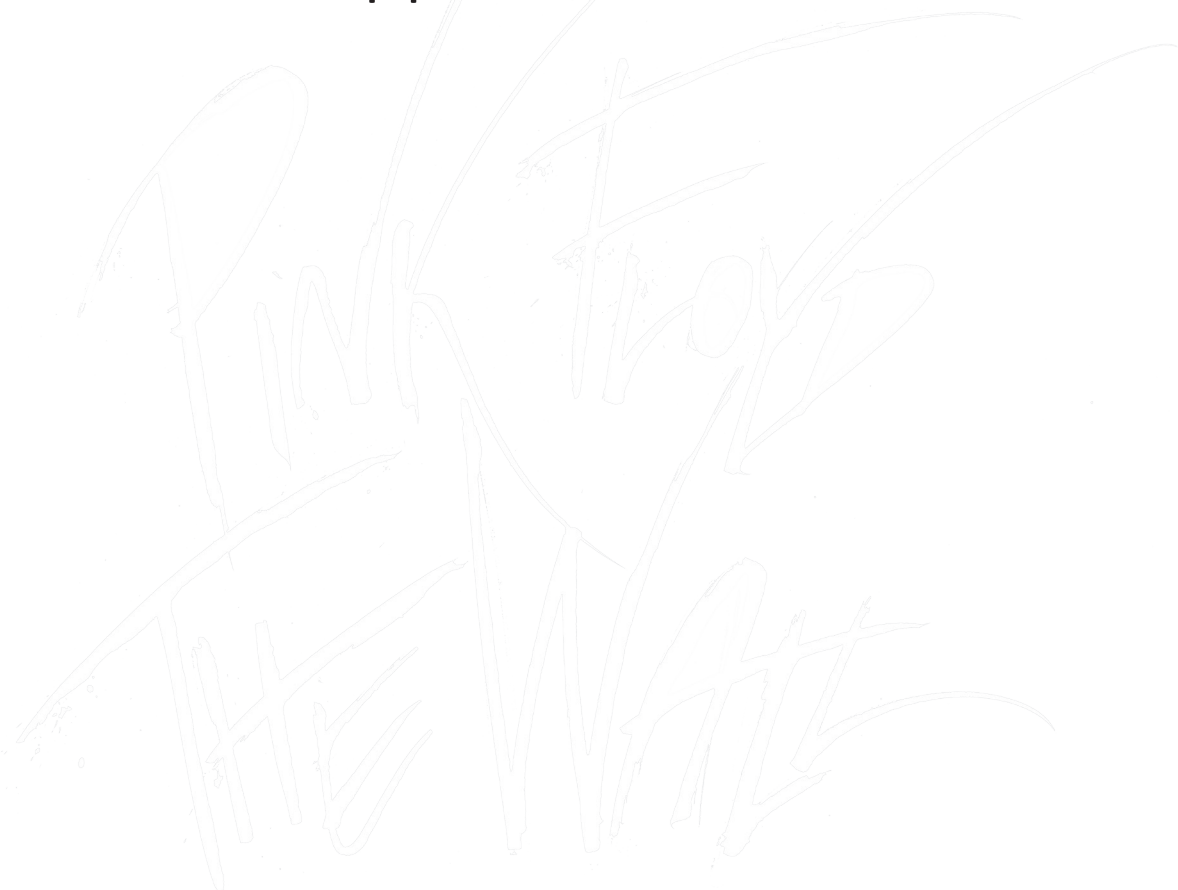

СЪЗДАВАНЕТО НА

Pink Floyd
THE WALL

СЪЗДАВАНЕТО НА

ДЖЕРАЛД СКАРФ

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР	6
ВЪВЕДЕНИЕ	8
БЕЗКРАЙНО ПРОТОЧИЛОТО СЕ ПЪТУВАНЕ	14
БИХ ИСКАЛ ДА СИ ТУК	28
АЛБУМЪТ	48
ПРЕДСТАВЛЕНИЕТО	88
ФИЛМЪТ	124
ДРУГАТА СТРАНА НА СТЕНАТА	218
ПРЕДИМСТВАТА И НЕДОСТАТЪЦИТЕ НА ПЪТУВАНЕТО НА СТОП	220
БЕРЛИН	226
РОДЖЪР УОТЪРС, „СТЕНАТА“ НА ЖИВО	234
ХРОНОЛОГИЯ	249
ТЕКСТОВЕ	251

ПРЕДГОВОР НА РОДЖЪР УОТЪРС

Помня, че беше 1973 г.; Ник Мейсън беше гледал анимационния филм на Джери „Long Drawn Out Trip“¹ по Би Би Си и ми звънна по телефона с думите: „Изгледай го. Мисля, че трябва да го ангажираме за някой от проектите“. Изгледах го. Беше прекрасен и същевременно изящно луд. Звъннах на Ник и му казах „Този е луд; точно за нас е.“ Не си спомням всичко с подробности – разговора бе преди 38 години; но определено това бе същината му. Събрахме се, значи, в къщата на Ник в Кемдън Таун (или Кемтаун май беше – абе тоя, дето в него няма писта). По това време Джери вече беше станал известен с политическите си карикатури, а саркастичният му стил, безпогрешната способност да се меси там, където не му е работата и да сваля на земята всичко надутото и претенциозно много ни харесваше. Сега той твърди, че отначало не знаел какво да очаква от тази своя първа среща с „някакви си рокаджии“, но се успокоил, като сме се запознали, защото сме били „изненадващо цивилизовани“. Да ви кажа – и на нас Джери ни се стори „тревожно цивилизован“. Почти съм сигурен, че носеше кожух от овча кожа и от ония странни кожени ръкавици с плетка от опаката страна, които човек би очаквал да носят контетата, докато си карат спортните кабриолети (не беше лесно да се изразя така; сигурно не е лесно и за четене, но какво да се прави). Май не е редно да го казвам, но по онова време Джери наистина караше „Остин Хийли Спрайт“ – автомобили, които се наричаха „жабешки очи“. Направо ужасно! Какво стана ли? Ами той ми каза, че сме го били поканили да ни гледа в Рейнбоу Тиътър във Финсбъри Парк, където очевидно сме свирили „The Dark Side of the Moon“² (която по онова време още имаше много подходящото второ заглавие „Парче за всякакви видове лунатици“). Именно там, както се оказа, Джери започнал да харесва нещата, които правим. Не разбирам напълно защо, но тогава имахме макет на немски самолет – ни повече, ни по-малко пикиращ бомбардировач „Щука“, който прелиташе над публиката, окачен на въже, и се разбиваше на сцената в пламъци – нещо като среща между Макс Уолз и Херман Гьоринг – кой не би искал да го види?

Както и да е, после Джери дойде с нас в едно мизерно малко студио, което се казваше „Юнит“ (звучи като името на някое от децата на Франк Запа⁴) и се намираше в Кингс Крос (брей, дори аз си спомням, че беше в Кингс Крос). Бяхме отишли там или да записваме нещо, или да репетираме, а Джери реши да нарисова нещо. По това време той вече беше решил да се раздели с овчия кожух и ръкавиците за шофиране в полза на направо прилично кожено яке. Сега вече можеше да станем приятели – и да ви кажа, всичко тръгна от там.

„Стената“, както сигурно знаете, се зароди от чувството на отчуждение, което в един момент от кариерата си чувствах спрямо определени среди от публиката ни. Свързано беше и с отчуждението, което изпитвах заради загубата на баща ми, който беше загинал по време на Втората световна война. Всъщност – в по-широк план – албумът е посветен на отчуждението като цяло.

Джери също беше обсебен от идеята за отчуждението, както се вижда от работите му, посветени на Виетнам, и рисунките на онзи момент през август 1962 г., когато един 18-годишен зидар от Източна Германия на име Петер Фехтер прескача Берлинската стена, но граниçarите го раняват и той остава часове да лежи до нея, крещейки от болка, докато кръвта му изтича. Работата на Джери беше пълна с жертви на отчуждението и измъчени души. За нас с Ник веднага стана ясно, че точно това мрачно, но човеколюбиво въображение е нещото, което ни трябва.

*„За двама ни с Ник
беше ясно, че Джери
има мрачното
въображение, от
което имахме
неужда.“*

Работихме заедно по анимациите за „Wish You Were Here“ и по-късно – за

„СТЕНАТА“.

Няма да се опитвам да правя увод на историята – това си е работа на автора на книгата. Ще кажа само, че съм голям фен на работата, която Джел свърши по този проект, и че се гордея с труда, който аз, той, Ник, Дейвид, Рик, Алън Паркър и Боб Гелдоф, както и всички останали положихме. Беше незабравимо преживяване. Винаги е забавно да работиш с Джел. Най-яркият ми спомен е, че се смяхме много. Джел се смее много силно и като че и сега чувам смеха му. Не буквално де – все пак аз живея в Ню Йорк, а той в Лондон. Силен му е смехът – но не чак толкова.

Роджър Уотърс